

situationen for at være af den Beskaffenhed, at det var fornødent at gribe til særlige Foranstaltninger, paa Grundlag af en Plan, ordnet for et Aar ad Gangen, kunde tilvejebringe Midler til Forrentning og Amortisation af Boligfondsobligationer ved en Paaligning af en Ydelse paa Ejendommene indenfor vedkommende Kommune. Det var det, Talen var om, ikke paa nogen Maade om en almindelig Huslejeskat, og det, den enkelte Kommune kunde faa fra Boligfondet i Form af Obligationer, var kun det Beløb, som Boligafgiften af Ejendommene i vedkommende Kommune gjorde det muligt at forrente og afdrage indenfor det Tidsrum, som dertil var fastsat; hvad der i øvrigt skulde ydes, skulde være en Andel i Statens Tilskud til den hele Plans Gennemførelse.

Om dette Statstilskud har det ogsaa gentagende været paastaet — det er ikke blevet sagt ved Forhandlingen i dette høje Ting, men det er sagt mange Gange udenfor Tinget, det er for øvrigt ogsaa sagt i det andet høje Ting under Forhandlingen om denne Sag —, at det var et Tillæg til Ejendomsskylden, man vilde lægge paa samtlige skyldsatte Ejendomme her i Landet. Heller ikke dette er rigtigt. Det, der var Tale om, var, at Statskassen til den almindelige Boligfond skulde yde et aarligt Tilskud, udbetalt af Statskassen, men der var som Maksimalgrænse for dette aarlige Tilskud sat, at det ikke maatte overskride 0,2 pro mille af den samlede Ejendomsskyld. Dette er dog noget ganske andet end at lægge en Skat paa indtil 0,2 pro mille paa samtlige Ejendomme her i Landet.

Det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (Johannes Jensen) havde den Opfattelse, at der ved de Fremgangsmaader, som indenfor Indenrigsministeriet var blevet fulgt ved Bevilgelse af Laan og Tilskud til Byggeri, var sat en Præmie paa Byggeriets Fordyrelse og medvirket til at forhale Byggeriet og til at lægge det Hindringer i Vejen paa forskellig Maade. Det ærede Medlem har tidligere her i Tinget udtalt denne Anskuelse, og jeg maa i og for sig beklage, at det ærede Medlem har den Opfattelse, thi jeg kan ved denne Lejlighed gentage den Forsikring, som jeg har fremsat ved tidligere Lejlighed, og som gaar ud paa, at man fra Indenrigsministeriets Side ved Behandling af disse Sager har anstrengt sig det mest mulige for at faa dem fremmet hurtigst muligt. Jeg kan endvidere forsikre, som jeg ogsaa tidligere har gjort det, at i en hel Mængde Sager har Indenrigsministeriets Undersøgelse af Planer og Priser ført ikke blot til Ejendom-

menes Forbedring gennem en mere praktisk Indretning, en Indretning, som mere svarede til Ejendommenes Hensigt, end den, der var foreslaet, men ogsaa til ikke uvæsentlige Pristald og derigennem til Besparelser baade for Stat og Kommune og for vedkommende Bygherre. Derfor tror jeg ikke, det kan siges helt med Rette, at Indenrigsministeriets Virksomhed paa dette Omraade har været skadelig. Jeg tror, den i mange, mange Tilfælde har været meget gavnlig og heldbringende. Det synes mig dog endelig ogsaa ikke at være helt rimeligt at lade Staten yde Millionbeløb i Tilskud og Laan, Beløb, der fra den 10. September 1920 indtil Udløbet af forrige Finansaar androg i alt, som nævnt, 46 Millioner, uden at give Staten Adkomst til i Enkeltheder at kontrolere det Byggeri, til hvilket disse meget betydelige Udbetalinger finder Sted.

Naar det er sagt, at det, som Statens Tilskud skulde rette sig efter, ikke skulde være Anskaffelsessummen eller Ejendoms-skyldvurderingen, som Tilfældet er nu, men Antallet af Lejligheder, falder det, synes jeg, ikke ganske sammen med den Opfattelse, for hvilken det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (Johannes Jensen) tidligere gjorde sig til Talsmand; nemlig den, at Tilskuddet skulde rette sig efter Lejlighedernes Areal. Det kan dog vel ikke være Mening, at det udelukkende skal afgøres ved Lejlighedernes Antal. Det vilde jo føre til, at man i alle disse Ejendomme kun byggede Et-Værelses Lejligheder med en Alkove maaske og et lille bitte Rum til Køkken. Men der er dog ogsaa andre Lag i Befolkningen, hvem Boligneden har plaget haardt, og som ogsaa har et billigt Krav paa Statens Støtte, naar denne overhovedet indlader sig paa at støtte Foretagender af denne Art, men hvis Forhold ikke ligger saaledes, at de kan bo i saadanne Lejligheder. Jeg maa derfor mene, at hvis man i den kommende Tid skal ind paa en Finansiering af, en Støtte til Boligbyggeriet under den ene eller anden Form, maa man vel tage under Overvejelse at finde det mest praktiske, det mest rationelle Grundlag for Ydelsen af det offentlige Støtte. Og jeg tror, at man bør være forsigtig med helt at fratage Staten Indflydelse paa Ordningen af disse Forhold, som Staten dog hidtil har bragt saa væsentlige Ofre for at fremme, og som Staten maaske ogsaa under en eller anden Form kommer til at bringe Ofre for i den kommende Tid, selv om jeg maa fastholde, som jeg sagde i Gaar og gentagende har sagt i det andet høje Ting, at om Ydelser som dem, der hidtil har været præsteret af det offentlige